

Hösi, dicső harcunk nyomában

A MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET MÚZEUMÁBAN

Fényképek, rajzok, nyomatok, iratok — kilenc hatalmas termen át. Nagyrészt százszor is szétépték, elégették, zár alá rejtették, megsemmisítették — legalább is azt hitték róluk a kizsákmányolók. Ezt hitték sokszor azokról is, akik készítették őket. Most mégis itt vannak, hatalmas, kilenc termenben és hirdetik a szabadság, a béke, a marxizmus-leninizmus ügyének legyőzhetetlenségét, halhatatlanságát. Itt vannak a Magyar Munkásmozgalmi Intézet múzeumában: emléktárgyak — és nézők, a harcok mult harcos továbbvivői, a diadalmas jelen építői, a kommunisták.

Minden a Párt dicsőségét hirdeti itt:

a halhatatlan halottak emléke, az elbukott árulók gyalázata, a kommunistaellenes erőszak meddsége, az építők izmos karjának lendülete. Lenin, Sztálin, Rákosi elvtársak szobrai fogadják a látogatót. Ez a három név kíséri is végig a múzeumon. A nézőhöz közvetlen emberi közelségbe kerül a börtön sötétségében is tanuló, a hegyekbekergetve is harcoló, a rendőrhoam közepette is az igazságot hirdető, majd az éhséggel is megküzdve új világot építő ember: a kommunista, az elvtárs. „Felejthetetlen, lenyűgöző, jelemelő” — ilyeneket írnak az emberek a vendégkönyvbe. „Újult erővel, újult akarattal, a szabadságért folyó harc egyidejűleg a Rákosi elvtárs szabadságáért vívott küzdelmet is jelenti ezentúl. A börtön: forradalmi egyetem is ezentúl. Semilyen szenvedés, nélkülözés nem törhette meg Rákosi elvtársat. Ő börtönben volt, nélküle mégsem volt elképzelhető soha a Párt.

A Szovjetunió harátságát idézik

a 48-as zászlók. Kétszer kaptuk vissza őket, mert kétszer vesztegették el áruló uraink szent nemzeti ereklyéinket. Most itt vannak végre, méltó helyükön, a szabadságharcosok, az első magyar szocialisták képeinek, írásainak társaságában. Kis embercsoport, egyszerű munkások a képen, — így kezdődött. Aztán növekszik, terebélyesedik a kép. Sztrájkokká, ünnepélyekké, harcok, véres mozgalmakká szélesedik a magyar proletariátus osztályharcra. Csendőrsortüzet, rendőrhoamot látunk: a tőke veszett támadását a nép ellen. *Vékonyka könyv foglalja össze az 1902-es munkásmozgalmakról szóló rendőri jelentéseket. 1907-ről hatalmas, vaskos kötet szól már. Felborított villamos, barikádok a képen. Arató-sztrájk: „Nyolcvan-pár, azaz 160 egyént” vezényelnek táviratilag a sztrájk letörésére. Mint a baromról, úgy írnak a munkásról. Valaki javasolja: kínai kulikat hozzanak az Alföldre sztrájk törőnek. Kínai kulit? De jó ezt olvasni most, mikor már az is szabad.*

1912 május 23-ikát látjuk.

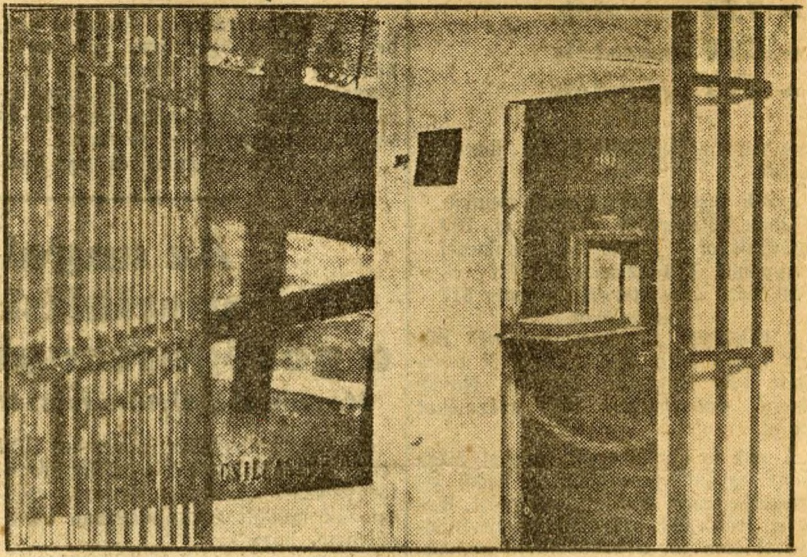
a munkásvérrel szentelt dicsőséges napot. Aztán ki-tör a háború. Rohanunk a forradalomba. Oroszországi magyar kommunista hadifoglyokat látunk, Rákosi elvtársat, partizánokat. Harcolnak Oroszországban, aztán itthon, Lenin—Sztálin eszméiért, zászlajaért. A Népszava választójogról cikkezik, mikor a hatalom megdöntéséről, átvételéről volna szó. A kormány csendőrsortüzet vezényel a MÁVAG-munkásokra, Peyer a bányászokra lövet. Híába: megdőlt a trón, aztán a burzsoá-rend. *Látjuk a tömeget a visegrádi utcai párház előtt: a fiatal Kommunista Párt viszi már harcba a dolgozókat. Lenin táviratát olvassuk: A Bolsevik Párt VIII. kongresszusa nevében üdvözlö a Magyar Tanácsköztársaság. Győzött a nép.*

Vér és halál

járt ezért a győzelemért. A Tanácsköztársaság szívet-lelket gyönyörködtető dokumentumai után ott látjuk Korvin Ottó sárgult börtönnaplóját, a Lenin-fiúk tépett búcsúleveleit. Jegyzőkönyvek tömegei, fényképek bizonyítják a Horthy-banditák szörnyű rémtetteit: saját elvtársaik húsát etették meg az elfogott kommunistákkal, fejbőrükkel együtt tépték ki hajukat. És igénybevették az árulókat: látjuk Horthynak a jobboldali szociáldemokratákkal kötött megállapodásait. *Míg a szociáldemokrata, Somogyi, Cservenkát is le-mészárolják, Vanczák így ír a Népszava 1920 május 2-iki számában: „Készségesen nyújtjuk oda kérges kezünket békülésre”. És ott a levele is, melyben kocsmarendélyért könyörög a hatalom véreskezű urinak — a fia számára. Judáspénzért adták-vették a nép csontját, vérét — de a nép, a halálra üldözött Kommunista Párt, Rákosi elvtárs vezetésével küzdött tovább.*

Bécsben: Lenin, Marx műveit fordították megvarra

a kommunisták, hogy aztán becsempésszék az országba. Bent: Gerő, Andics elvtársak viszik új harcba a munkásságot. *Hazatér Rákosi elvtárs. Elfogják. Feketélik az udvar a sok rendőrcsákótól, mikor elítélik. Ott ül szuronyos őrei között: nyugodtan, a halállal dacolva veri*

Rákosi elvtárs cellája a szegedi Csillag-börtönben

viszsa a Párt, a nép ellen szórt rágal-makat. Kint tüntet az utca, tüntet Moszkva, Newyork, Páris-dolgozó népe is. *Az urak nem merik Rákosi elvtársat meggyilkolni. Elítélik és a harc megy töretlenül tovább. Újult erővel, újult akarattal: a szabadságért folyó harc egyidejűleg a Rákosi elvtárs szabadságáért vívott küzdelmet is jelenti ezentúl. A börtön: forradalmi egyetem is ezentúl. Semmilyen szenvedés, nélkülözés nem törhette meg Rákosi elvtársat. Ő börtönben volt, nélküle mégsem volt elképzelhető soha a Párt.*

Az évtizedek óta jólismert kép

1930 szeptember 1-én kivont kardú rendőrök rontanak fegyvertelen munkásokra. *A nagy harcost: Sallai Imrét látjuk a bíróság előtt. Őt nem sike-*

cellánál, a nemrég előkerült illegális Szabad Nép példányainál, az utolsó illegális kommunista nyomda megmaradt hengerénél, Rákosi elvtársnak a partizán iskolán tartott előadásánál *büszkén, hálásan gondol az ember szabadítónkra, a Szovjet Hadsereg, vezérünkre, tanítónkra: a Pártra, Rákosi elvtársra. Az utóbbi korszakokra mindenki emlékszik még. Szörnyűséges volt az úri rend uralma, — hősi, dicsőséges a harc ellenle.*

A győzelem terpe

a felszabadult Magyarországot mutatja. A Párt, mely a népet diadalról-diadalra vezet, ugyanaz, mely a Tanácsköztársaságot létrehozta, az elnyomatás éveiben a parazsat élesztette, mely megmentette nemzeti becsületünket, függetlenségünket, önálló-

Illegális röpcédula, Peyer és Bethlen gróf kézfogását ábrázolja

rült megmenteni. Itt az egykorú hivatalos értesítés: a halálos ítéletet rajta és Fürst Sándoron 1932 július 29-én délután 4 óra 45 perckor végrehajtották. Itt a bilincs is, mellyel az akasztófa alá tuskolt Fürst Sándor csuklóit összeszorították. Ő ezt kiáltotta kötéllal a torkán: *„A proletariátus bosszút fog állni értünk!”* Fájó emlék ez, jó érzés mégis, hogy a tőkésrendszer romjain épült új Lánchíd oldalán nézheti ma ezt a szabad magyar munkás. Aldozatuk nem volt hiabavaló.

Sokszorosított kommunista újságok, röpcédulák

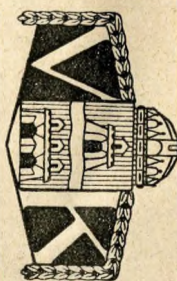
tömege: egy percre sem szűnt meg a harc. Az itt felépített Rákosi-

ságunkat, mely a szocializmus útján vezet most bennünket.

Érdemes végigjárni a Kiállítást, de érdemes jegyzetfüzettel a kézben végigolvasni is minden lapot, jegyzőkönyvet, táviratot itt. Erzi az ember, milyen büszkeség magyaroknak lenni, dolgozónak, építőnek lenni, kommunistának lenni, a Szovjetunió oldalán haladhatni, — de nagy kötelesség is. A Párt, amely ma 31 éve alakult meg és nehéz harcokban segítette győzelemre, vezette a magyar népet, a Párt szól az emberhez itt, a Magyar Munkásmozgalmi Intézet gyönyörű múzeumában.

(máté)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Szerző: ...
Cím: ...
Forrás: ...
(Hely): ...